

POSTANOWIENIE

Dnia 31 marca 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Kazimierz Klugiewicz

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 31 marca 2016 r.,
sprawy **A. K.**,
skazanego z art. 222 § 1 k.k. i in.,
z powodu kasacji, wniesionej przez obrońcę skazanego,
od wyroku Sądu Okręgowego w G.,
z dnia 13 maja 2015 r.,
utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w G.,
z dnia 4 lutego 2015 r.

p o s t a n o w i ł:

- 1. oddalić kasację, jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz adw. M. K. – Kancelaria Adwokacka w G. kwotę 442,80 zł (czterysta czterdzieści dwa złote i osiemdziesiąt groszy) – w tym 23 % podatku VAT – tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej skazanemu z urzędu w postępowaniu kasacyjnym;**
- 3. zwolnić skazanego od kosztów sądowych postępowania kasacyjnego i poniesionymi w jego toku wydatkami obciążyć Skarb Państwa.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego w G. z dnia 4 lutego 2015 roku, A. K. został uznany za winnego popełnienia przestępstwa z art. 222 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., za które wymierzono mu karę roku pozbawienia wolności.

Sąd Okręgowy w G. wyrokiem z dnia 13 maja 2015 r. po rozpoznaniu apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego A.K., utrzymał w mocy zaskarżony wyrok Sądu Rejonowego w G., uznając apelację za oczywiście bezzasadną.

Kasację od wyroku Sądu Okręgowego w G. wniósł obrońca skazanego A. K., zarzucając rażące naruszenie przepisów postępowania, które miało istotny wpływ na treść orzeczenia tj. art. 433 § 2 k.p.k. oraz art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 170 § 1 pkt 2 k.p.k. w zw. z art. 6 k.p.k.

Podnosząc powyższe zarzuty obrońca skazanego wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku Sądu Okręgowego w G. oraz utrzymanego nim w mocy wyroku Sądu Rejonowego w G. oraz o przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Prokurator Prokuratury Okręgowej w G. w pisemnej odpowiedzi na kasację wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy rozważył, co następuje.

Kasacja obrońcy skazanego A. K. jest bezzasadna i to w stopniu oczywistym, uzasadniającym jej oddalenie w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

Na wstępie przypomnieć należy, że kasacja jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia skierowanym przeciwko orzeczeniu wydanemu przez sąd odwoławczy na skutek rozpoznania środka odwoławczego. Celem postępowania kasacyjnego jest bowiem wyeliminowanie z obrotu prawnego orzeczeń dotkniętych poważnymi wadami w postaci bezwzględnych przyczyn odwoławczych lub innych naruszeń prawa, ale o charakterze rażącym, a jednocześnie takich, które miały istotny wpływ na treść orzeczenia. Możliwość wniesienia skutecznej kasacji jest zatem istotnie ograniczona. Postępowanie kasacyjne nie jest z pewnością postępowaniem, które ponawiać ma kontrolę odwoławczą. W toku tego postępowania z założenia nie dokonuje się zatem kontroli poprawności oceny poszczególnych dowodów, nie weryfikuje zasadności ustaleń faktycznych i nie bada współmierności orzeczonej kary (zob. *np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 stycznia 2008 r., II KK*

270/07, Lex nr 354285; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 18 listopada 1996 r., III KKN 148/96, OSNKW 1997, z. 1-2, poz. 12).

Wbrew twierdzeniom obrońcy skazanego i treści postawionego w kasacji zarzutu Sąd Okręgowy stosując się do nakazu wyrażonego w art. 433 § 2 k.p.k., rozpoznał, a w uzasadnieniu orzeczenia, zgodnie z wymogiem określonym w art. 457 § 3 k.p.k., podał, dlaczego uznał zarzuty podniesione w apelacji za niezasadne, czego efektem była trafna konstatacja, iż oddalenie złożonych przez obrońcę A. K. wniosków dowodowych znajdowało umocowanie faktyczne i prawne. W tym kontekście przypomnieć należy, że na rozprawie w dniu 4 lutego 2015 r. Sąd Rejonowy oddalił szereg złożonych przez obrońcę wniosków dowodowych (o zwrócenie się do AŚ w G. o przekazanie dokumentacji medycznej A. K. z dnia 17 stycznia 2014 roku, na okoliczność stanu zdrowia A. K. w tymże dniu; o ustalenie stosowania w tymże dniu podczas przesłuchania wobec skazanego przymusu bezpośredniego w postaci zespolonych kajdanek; o przesłuchanie osoby, która miała wydać skazanemu dnia 17 stycznia 2014 roku lek Clonazepam, a także o uzyskanie w tym przedmiocie stosownych informacji z AŚ G.; o dopuszczenie dowodu z uzupełniającej opinii biegłych psychiatrów na okoliczność, czy nieprzyjęcie leku Clonazepam miało wpływ na możliwość podjęcia przez skazanego działania i zachowania w określony sposób). Błędne – zdaniem obrońcy – oddalenie ww. wniosków dowodowych zostało zakwestionowane w apelacji od wyroku Sądu I instancji, przy czym na s. 6-7 pisemnych motywów wyroku Sądu odwoławczy w wystarczający sposób do tego zarzutu się odniósł. W szczególności Sąd *ad quem* wskazał, że niewątpliwie lek o nazwie Clonazepam został wydany A. K. przez służby medyczne Aresztu Śledczego w G. w dniu 17 stycznia 2014 roku, a zatem okoliczności tej nie ma potrzeby udowadniać. Z kolei wpływ przyjęcia przez skazanego leku na jego poczytalność został oceniony przez biegłych psychiatrów w treści wydanej przez nich opinii, z której trafnie wywiedziono, że nawet pominięcie przyjęcia leku pozostaje bez wpływu na poczytalność pacjenta. Sąd Okręgowy odniósł się także do kwestii stanu zdrowia skazanego w dniu 17 stycznia 2014 r. oraz stosowania podczas przesłuchania wobec skazanego przymusu bezpośredniego w postaci zespolonych kajdanek, wskazując że okoliczności te nie mają znaczenia dla rozstrzygnięcia w sprawie, a jednocześnie trafnie wskazał, że

nawet potwierdzenie którejkolwiek z tych okoliczności nie rzutowałoby w żaden sposób na ustalenie stanu faktycznego i rozstrzygnięcie w zakresie sprawstwa i winy oskarżonego co do zarzucanego mu czynu.

Uwzględniając powyższe i mając na uwadze, że Sąd odwoławczy odniósł się do wszystkich zarzutów zawartych w apelacji obrońcy, nie sposób tym samym uznać, że Sąd ten naruszył art. 433 § 2 k.p.k. oraz art. 457 § 3 k.p.k.

Nie jest zasadny także zarzut naruszenia przez Sąd odwoławczy art. 170 § 1 pkt 2 k.p.k., który postawiony został przez obrońcę w powiązaniu z art. 433 § 2 k.p.k. oraz art. 457 § 3 k.p.k. Stanowisko Sądu odwoławczego co do prawidłowości postanowienia o oddaleniu wniosku dowodowego wydanego przez Sąd I instancji zostało bowiem wyczerpująco przedstawione w uzasadnieniu wyroku, a zaprezentowana tam argumentacja jest pozbawiona błędów.

W konsekwencji za bezzasadny należy uznać także zarzut naruszenia prawa do obrony skazanego, skoro złożone przez obrońcę wnioski dowodowe spotkały się ze stosowną reakcją Sądu I instancji, a następnie prawidłowo rozpoznano podniesiony w tej materii zarzut apelacyjny.

Mając powyższe na uwadze i nie znajdując podstaw do uwzględnienia wniesionej kasacji, Sąd Najwyższy orzekł o jej oddaleniu, jako oczywiście bezzasadnej, przy czym zwolnił skazanego od ponoszenia kosztów sądowych postępowania kasacyjnego i poniesionymi w jego toku wydatkami obciążył Skarb Państwa.

O wynagrodzeniu obrońcy z urzędu Sąd Najwyższy orzekł zgodnie z § 14 ust. 3 pkt 1 oraz § 2 ust. 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy sprawnej udzielonej z urzędu (*tekst jedn.: Dz.U. z 2013 r., poz. 461 z późn. zm.*).